

Diana-Florina Cosmin
redactor-șef

Hai să întinerim

Se spune că toți ne naștem cu o anumită vârstă și nu e întotdeauna una apropiată de zero. Unii dintre noi suntem „suflete bătrâne“, mai mature decât ne arată buletinul și, după un principiu alandala, îmbătrânim invers, pe măsură ce acumulăm experiențe și învățăm lecții.

Eu una am fost un copil (prea) serios și incredibil de riguros în scopuri. Apoi un adolescent cu o strategie de viață bine pusă la punct și, din motive pe care abia acum încep să le înțeleg pe de-a-ntregul, un adult măcinat de senzația trecerii timpului. Chiar și din diminețile leneșe de august din copilărie îmi revine în gând sentimentul timpului care fugea de mine în timp ce eu încercam să înghesui în el cât mai multe experiențe, jocuri, lecții, activități și proiecte. M-a durut mereu inima să irotesc o clipă liberă, ca și cum ai raționaliza ultimele guri de apă din sticlă, când te afli într-un imens deșert. Abia după 30 de ani am înțeles că nu aveam 10 sau 15 ani decât fizic. Sufletul o luase înaintea trupului și avea mereu senzația că se află într-un contratimp față de tot restul lumii.

Ca în filmul „Strania poveste a lui Benjamin Button“ (făcut după nuvela lui F.Scott Fitzgerald), unde personajul lui Brad Pitt se născuse bătrân și „întinerea“ pe măsură ce se apropia de sfârșitul vieții, unii dintre noi întineresc odată cu vârsta, fără ca asta să constituie ceva straniu sau ieșit din comun. Eu una simt că am sufletul mai ușor acum, la 31 de ani, decât atunci când aveam jumătatea vârstei. Când oamenii din jur își amintesc cu nostalgie de cum era în liceu sau în facultate sau evocă sintagma „celor mai frumoși ani“, mi-e greu să-i înțeleg fiindcă cei mai buni ani ai mei abia au început. Dacă bătrânețea e numită uneori „haină grea“, abia acum, când am schimbat prefixul, simt că m-am dezbrăcat de niște haine grele ale unei maturități excesive și împovărătoare. Sunt mai copil decât eram în copilărie și-mi place senzația de ușurătate și de reasezare de sine. E ceva magic în această lipsă de străduință care se instalează treptat, ca și cum ai striga din fiecare celulă lumii întregi „*Ții minte toate momentele în care m-ai făcut să mă simt insuficient de..., mult prea..., excesiv de...? Ei bine, sunt foarte bine exact așa cum sunt. Ia uită-te la mine!*“. E o senzație care nu se explică, ci se trăiește, dar suntem mulți cei care am trecut prin asta. Lumea e plină de „old souls“ sub acoperire.

Indiferent dacă ești la rândul tău un suflet bătrân care a început să întinerească sau dacă viața ta are cronologia clasică a anilor așezați unul după celălalt, pentru 2016 îți propun același scop care se află, cu roșu, pe calendarul meu: hai să întinerim. Să ne învigorăm spiritul și mintea. Să ieșim din 2016 mai sănătoși, mai în formă, mai organizați și mai relaxați în ceea ce privește scopurile noastre. Mai selectivi și mai senini.

Tot luna aceasta, revăzând în timpul unui zbor cu avionul povestea lui Benjamin Button, mi-au rămas în gând și cuvintele din scrisoarea lăsată de acesta către fiica sa, un îndrumar despre viața care înflorește doar când vrea ea, dar pe care ai libertatea s-o cultivi exact cu ce vrei tu:

„Nu există niciodată prea târziu sau, cum e cazul meu, prea devreme să fii exact cine vrei tu să fii. Nu există limite de timp sau opreliști. Poți să te schimbi ori să rămâi fix la fel, nu există reguli în acest sens. Poți să scoți tot ce e mai bun din ce ai sau să vezi doar răul. Eu sper să scoți ce e bun. Și sper să vezi multe lucruri care să te sperie, să simți lucruri pe care nu le-ai simțit niciodată, să întâlnești oameni cu totul diferiți de tine și să trăiești o viață de care să fii mândră. Și, dacă totuși îți dai seama într-o zi că nu ești mândră de viața ta, sper să ai tăria să iei totul de la capăt.“ □